

J.V.

Més d'un centenar de pel·lícules es projectaran l'any 1998 al Centre de Cultura "SA NOSTRA". Cal remarcar el paper significatiu que el Centre de Cultura du a terme pel que fa a l'exhibició de cinema clàssic, paper que hauria de dur endavant una institució com, per exemple, una filmoteca. Evidentment, les funcions d'aquesta no són tan sols projectar pel·lícules, sinó que s'hi han d'afegir tasques com puguin ser l'arxiu i la conservació de materials cinematogràfics i la recerca de pel·lícules de tota mena i format. Però del que no hi ha cap dubte és que l'exhibició de pel·lícules és un dels apartats més importants, i, entre ells, la revisió i divulgació dels clàssics, recuperar els clàssics en definitiva. D'aquest centenar llarg de

pel·lícules, es pot ressaltar el cicle dedicat al cinema negre (*El último refugio*, *Forajidos*, etc), el dedicat al Western (*El hombre que mató a Liberty Valance*, *El hombre del Oeste*, etc) també, s'han projectat films tan paradigmàtics com *Cautivos del mal*, *Dos semanas en otra ciudad*, *El asesino poeta*, *Vertigo*, *Loquilandia*, *Ariane*, *Rashomon*, *Trono de sangre*, *El proceso*, *Tiempos Modernos*, etc., directors de la categoria de Wilder, Minnelli, Hitchcock, Siodmak, Lang, Ford, Hawks, Welles, Chaplin, Sirk, etc. han posat imatges a la pantalla del Centre. Però aquest breu resum amaga un MacGuffin: ressaltar dues excel·lents pel·lícules: *Tren de sombras*, de José Luis Guerín i *Soy Cuba*, de Mijail Kalatozov. La primera és una reflexió sobre el cinema, en aquest cas familiar; és la recerca d'unes sensacions i sensibilitats a partir d'uns

fotogrames mal conservats, destruïts per la humitat, i que Guerín refà, manipulat, per crear així noves imatges i sensacions, noves sensibilitats, en definitiva; efectua un procés a la inversa del que realitzava Paul, el protagonista de *En la ciudad Blanca*, d'Alain Tanner. *Soy Cuba*, film que descriu la realitat cubana dels dies de la lluita armada contra Batista, és una pel·lícula filmada amb una excel·lent tècnica, gràcies a l'aportació que fa el director de fotografia Seguéi Urusevsky, que explota de forma magistral la seva teoria de la *càmera emocional*, l'ús de la càmera en mà li dona una humanitat i una emotivitat que fa veure la pel·lícula com si es tractés d'un poema, d'una narrativa poètica. Dues obres menors, però rellevants dins una extensa programació. □